

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. marcija 1897. Štev. 4.

Pismo svetega Očeta Leona XIII.

ob Njih petindvajsetletnici, kar so bili sprejeti v tretji red svetega Frančiška.

V zadnjem »Vencu« smo že poročali, da bode letos meseca majnika minilo petindvajset let, kar so se sv. Oče Leon XIII. dali zapisati v tretji red sv. Frančiška.

V spomin na to pomenljivo petindvajsetletnico so sv. Oče napisali pismo, katero bode razveselilo zlasti ude tretjega reda. Pismo se glasi v slovenskem prevodu:

»V 30. dan meseca majnika bode srečno preteklo petindvajset let, kar smo bili sprejeti v tretji red sv. Frančiška. Otroška vdanost in ljubezen do Nas je nagnila vse katoličane, da so, po vzgledu najvišega vodnika celega frančiškanskega reda, Alojzija Parma, sklenili, očitno v cerkvah Boga hvaliti, da Nam je dal čakati toliko starost in Nas ohranil zdrave in krepke. Mi pa, Bogu iz celega srca hvaležni in vračujoč kristijanom njih ljubezen, smo sklenili, ob tem veselem dogodku odpreti nebeško zakladnico vsem onim, ki za Nas molijo in Bogu hvalo dajo.

Da bi se torej v vernikih pomnožila pobožnost in se pospešilo zveličanje duš, milostno v Gospodu dovoljujemo popoln odpustek vsem udom tretjega reda sv. Frančiška, ki bodo ali skupno v cerkvi, če je mogoče, ali pa sami zase, opravljali devetdnevnicu od 22. do 30. dné majnika, in v resnici skesani, katerikoli dan mej devetdnevnicu, prejeli sakrament sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskali kako cerkev ali javno kapelo in pobožno molili k Bogu, da dá slogo krščanskim

*vladarjem, zatre krive vere, preobrne grešnike in poviša sv. mater kato-
liško cerkev; popoln odpustek se more obrniti v prid tudi vernim dušam,
ki so šle s sveta z Bogom združene v ljubezni.*

V Rimu pri sv. Petru, v 23. dan februarija 1897.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Janez Pristov.)

Predno začnemo o stvari sami razpravljati, moramo najprej živo vero-
vati, da je v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa resnično in bitno pri-
čujoč Jezus Kristus, pravi Bog, z dušo in telesom, s krvjo in z mesom.
Premišljujmo torej najprvo besede, s katerimi je Jezus sam obljubil postaviti
najsvetejši zakrament.

Največa skrivnost naše svete vere je poleg presv. Trojice najsvetejši
zakrament. Da bi pa laže verovali, je Jezus o tem zakramentu govoril in ga
obetel, predno ga je postavil. Poglejmo Jezusa na vzhodnem bregu galilejskega
jezera. Velika množica ga posluša; samo mož, brez žen in otrok, je 5000.
Že tri dni so pri Njem in so lačni. Jezus jih čudežno nasiti s petimi kruhi
in dvema ribama. Radi tega ga hočejo narediti za kralja, pa Jezus se jim
umakne. Drugi dan ga zopet najdejo v Kafarnavmu. Ko Jezus vidi, da ga
ljudstvo išče, porabi to priliko, in jim začne govoriti: *Iščete me, ne, ker ste
videli čudeže, temveč ker ste kruhov jedli in bili nasičeni. Ne delajte za jed,
katera mine, ampak za jed, katera ostane v večno življenje in jo vam bo dal
Sin človekov.* (Jan. 6. 26—27.) Množica pa mu odgovarja: *Gospod, dajej nam
vedno tega kruha. Mislili so gotovo na čudežni kruh, kateri so vživali
prejšni dan. Zato začne Jezus bolj natanko razlagati in pravi, da je On sam
tisti nebeški kruh. Jaz sem živi kruh, ki je prišel iz nebes. Kruh, katerega
bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta* (Jan. 6. 52.)

Kako moramo umeti te Jezusove besede, ali tako, kakor se glasé, ali
drugače? Umeti jih moramo tako, kakor jih je Jezus govoril, zato, ker so
jih vsi tisti, ki so jih slišali iz ust Jezusovih, v tem pomenu razumeli. Poslu-
šajte Jude, kaj govoré: *Kako nam more ta svoje meso dati jesti?* (53.) In
mного njegovih učencev, ki so poslušali, je reklo: *To govorjenje je trdo,
kdo ga more poslušati?* Iz tega vidimo, da so vsi poslušavci razumeli, da
jim Jezus hoče dati svoje meso jesti. In ko bi bil Jezus hotel, da se morajo
njegove besede drugače razumeti, bi bil moral to povedati; zakaj Jezus ni
mogel poslušavcev in vseh ljudij do konca sveta pustiti v zmoti. A kaj stori
Jezus? Ali prekliče svoje besede? Ne, ampak zopet, da, trikrat, štirikrat
slovesno, odločno, ostro zatrdi, da jim bo dal svoje meso jesti: *Resnično,
resnično, vam povem: Ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega, in pili njegove
krvi, ne bote imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso, in pije mojo kri, ima
večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res
jed, in moja kri je res pijača. Kdor je moje meso, in pije mojo kri, ostane
v meni in jaz v njem.* (v. 54—57.)

Mnogo učencev je radi teh Jezusovih besedi odstopilo in niso več z njim hodili. Ko Jezus vidi, da se Judje pohujšujejo nad njegovimi besedami, da godrnjajo, da ne verujejo, ampak da ga radi teh besedi celo zapuščajo, to žali njegovo srce, a ostane trdno pri svojih besedah in ne pravi, da se morajo drugače razumeti. Jezus stori še več; celo svoje ljube apostole vpraša: »Ali hočete tudi vi proč iti?« Tedaj pa se vzdigne prvak apostolov, sv. Peter, in prvi spozna živo vero v najsvetejši zakrament: *Gospod! h komu pojdemo? Ti imaš besede večnega življenja; in mi smo verovali, in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji.* (v. 70.) Gospod, hoče reči sv. Peter, kako moremo jesti tvoje meso, tega ne umejemo, toda h komu naj gremo? Mi hodimo s Teboj in vidimo, da se vse, kar so preroki prerokovali, v Tebi izpolnjuje, slišimo večno modre tvoje besede, priče smo tvojih čudežev; mi verujemo, da si ti Kristus, Sin živega Boga. Zato nam ne preostaja družega, kakor verjeti tvoji božji besedi, dasi to visoko presega našo slabo človeško pamet.

Tako je govoril sv. Peter, in tako mora govoriti vsak katoličan. Tudi od tebe zahteva Jezus isto živo vero v zakrament presv. Rešnjega Telesa. Ne govori: jaz tega ne umejem! Kako hočeš ti, prah, umeti svojega Boga? Ti, ki si nič, Boga, ki je vse? Ponižno spoznaj svojo slabost, reci: Gospod, h komu pa hočem iti? Ti si večna resnica. Kar ti rečeš, to je res, in jaz to verujem, dasi moja pamet tega ne more umeti. (Dalje slédi.)

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

IV.

Sveta Julijana.

(5. aprila.)

Zahvaljujem te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si to prikril modrim in razumnim, pa razodel malim! (Mat. 11. 25) Te besede je govoril Jezus v svoji zahvalni molitvi tudi za devico sv. Julijano, katera je bila rojena leta 1193. v Retinnes-u pri Lüttich-u (beri Litihu). Njeni bogati, a pobožni stariši so jej kmalu umrli, in petletno siroto so vzele v oskrbovanje bolniške sestre redovnice na kornelski gori.

Bog jo je obdaril z nenavadnimi milostmi. Ko je stopila v red svetega Avgušтина, se je kmalu naučila na pamet cel psalterij ter z največo umnostjo prebiralala dela svojega redovnega očeta in sv. Bernarda. Njeno edino opravilo je bilo, da je stregla bolnikom in častila presv. Rešnje Telo. Presv. Rešnje Telo je bilo hrana njeni duši, pa tudi telesu. Če so jo sestre nagovarjale, naj uživa jedila, je odgovarjala stalno: »Boljše bi rada!« S tem je mislila sveto Telo, zakaj v njej so se vresničevale besede Sirahove: *Kateri mene jedó, bodo še lačni, in kateri mene pijó, bodo še žejni.* (Sir. 24. 29.)

Mej tem je njena čista, nedolžna duša dozorela, da izvede delo, za katero jo je previdnost božja namenila.

Že od 16. leta dalje je imela mej molitvijo večkrat čudovito prikazen: videla je polno luno v najlepši svetlobi, a jedno mesto v njej je bilo temno, kakor ven iztrgano. Te prikazni si ni mogla raztolmačiti; polagoma jej je to postalo mučno, ker kraj vsega prizadevanja se te prikazni mej molitvijo ni mogla iznebiti.

Slednjič je mislila, da je vse to le izkušnjava. Srčno je prosila Boga in se tudi drugim v molitev priporočevala, da bi jo rešil te nadloge. Po mnogih dušnih stiskah se jej prikaže Jezus sam ter jej razodene: »Luna pomeni sv. katoliško cerkev; črna lisa v njej pa kaže, da manjka posebnega praznika v čast presv. Rešnjemu Telesu, kateri naj se, tako želim, obhaja po vesoljnem svetu. Moja volja je, naj se spomin na ta zakrament vsako leto posebej in slovesneje praznuje, nego je to mogoče veliki četrtek, ko verniki le moje trpljenje bolj premišljujejo. Ob enem ji je ukazal, da to njegovo željo naznani svetu. Julijana se je ponižno upravičevala, da tega ni vredna in zmožna, ter prosila, naj bi Jezus naročil to kakemu duhovniku. Toda prikazen se je le še ponavljala.

Po dvajsetletnem premišljevanju in molitvi in joku je odkrila prikazen nekaterim pobožnim in učenim duhovnikom: naddijakonu Jakobu de Trojes, kanoniku Janezu de Lausenna (beri Lozena) ter dominikanskemu provincijalu Hugonu. Le-ti so se veselili tega razodetja in so pregovorili litiškega škofa Roberta, da je l. 1246. vpeljal ta praznik v svoji škofiji.

Mnogi so ugovarjali, češ, čemu nov praznik; saj jih je že itak preveč! Ali ne zadoščuje vsakdanja sv. maša? Pekel sam se je zarotil zoper to veličastno naredbo, zlasti pa se je maščeval nad ubogo redovnico Julijano, ker mu je zadala hud udarec.

Neki trmast duhovnik se je po smrti škofa Roberta vrinil v samostansko gospodarstvo. Le-ta je tako dolgo roval zoper Julijano in njene tovarišice, da so bile izgnane iz samostana. Julijano so vsi zapustili; nekaj časa je trpela največje pomanjkanje. Posrečilo se ji je vender, da je bila vsprejeta v salsinski samostan, kjer se je nekoliko oddahnila po hudem preganjanju. Ko pa je bil v vojski tudi ta samostan zatrt, je pribežala v mesto Fosses.

Kmalu potem jo je napadla huda bolezen, katera je končala nje sveto življenje. Umrla je 66 let stara, 5. aprila l. 1258., v petek, prav tisto uro, ko je Jezus na križu dokončal dar svoje ljubezni.

Delo, katero je izprožila Julijana, so po njeni smrti pospeševali pobožni duhovniki, zlasti Hugo, ki je mej tem postal kardinal. Ko pa je bil l. 1261. naddijakon Jakob de Trojes izbran za papeža z imenom Urban IV., je leta 1264, zapovedal, da se mora praznik presv. Rešnjega Telesa obhajati po vesoljnem katoliškem svetu prvi četrtek po nedelji presv. Trojice, in sicer z osmino.

Da se je praznik tako hitro vpeljal, dal je povod še drugi čudež, ki se je uprav v istem času dogodil v Bolzeni pri Orvjetu na Laškem; o tem pa je že pisal »Venec« v 3. št.

Kako časté presveto Rešnjé Telo v Rimu?

I.

Odkar so Pijemontezi papežu Piju IX. ugrabili Rim, so v večnem mestu prenehali vsi javni cerkveni izprevodi ali procesije. Pobožni Rimljani ne smejo več očitno pokazati svoje žive vere in gorečnosti za čast božjo in otroške vdanosti do sv. Očeta, namestnika Kristusovega. Kakor so se kristijani v prvih tristo letih skrivali pred starorimskimi trinogi v podzemeljskih prostorih, v katakombah, tako se je v naših dneh vsaka javna pobožnost pred novodobnimi neverniki morala umakniti s trgov in ulic v cerkve. Nam se že hudo zdi, če se kako leto o prazniku presv. Rešnjega Telesa slovesni obhodi ne morejo vršiti zunaj cerkve radi neugodnega vremena. Recimo pa, da bi pri nas s silo odpravili procesijo presv. R. Telesa. Ali ne, to bi bilo strašno žalostno? Praznik presvetega R. Telesa, pa brez procesije, tega si mi niti misliti ne moremo. Doli v Rimu pa, kjer je do 400 cerkvâ in kapelic, kjer biva namestnik Kristusov, sv. Oče, tam doli naš ljubi Jezus v presv. zakramentu že šestindvajset let ne sme več očitno iz cerkve na ulico. Romarji, ki so pred l. 1870. obiskovali večno mesto, nam pripovedujejo, da je bilo včasih v Rimu vse drugače, kakor dandanašnji. Človeku se milo stori, ko bere, kako so nekdaj praznovali v Rimu presv. Rešnjega Telesa dan; sedaj pa nič. Seveda, kjer se Kristusov namestnik ne sme očitno pokazati, tam tudi Kristus ni varen, da ne bi ga sramotili in onečastovali. Sv. Oče je jetnik v Rimu — jetnik je tudi Kristus. Na skrivnem hodijo duhovniki z Bogom k bolnikom. Včasih srečaš duhovnika ali meniha, ki gre tiho in zamišljen po ulici; ogiba se velikih cest in trgov, koder se razlega krik in vik in se ljudje in živina križem drvé; raje jo krene v samotno ulico, kjer je bolj mirno; nikamor se ne ozre, z nobenim ne izpregovori besedice. Zavit je v plašč; a če dobro paziš, boš morda ugledal belo štolo, ki se včasih posveti izpod plašča. Mašnik je, ki nese bolniku sveto popotnico. Nebeški kralj gre obiskat in tolažit umirajočega trpina; pa nihče ga ne spremlja, nobena lučica ne gori njemu na čast. Nepoznan gre mašnik z Bogom po rimskih ulicah, kakor je nekdaj šla Marija, presveta božja Mati, po poti iz Nazareta v Betlehem. Ljudje so jo srečavali, drugi na vozeh hiteli mimo nje; ta ali oni se je morda ozrl po nji in mislil sam pri sebi: uboga izraelska mati, in šel dalje. Nobeden ni spoznal v nji matere božje. Tako v Rimu hodijo mašniki z Bogom k bolnikom. Jezus, skrit v presv. zakramentu, gre po ulicah in cestah, nihče ga ne pozdravi, nihče se zanj ne zmeni. Lani so po toliko letih v osmini praznika presv. Rešnjega Telesa v Rimu zopet smeli očitno hoditi bolnike obhajat. Laški cerkveni listi so z veseljem pripovedovali, s koliko pobožnostjo so ljudje spremljali Jezusa v presv. zakramentu. Imenitni posvetni gospodje so bili srečni, če so mogli svetiti pri teh obhodih.

Nam, dragi čitatelji, nihče ne brani presv. Rešnjé Telo očitno častiti. Storimo torej mi, kar bi pobožni Rimljani radi storili, pa ne morejo. Če srečamo na poti mašnika, ki gre obhajat bolnika, pokleknimo lepo in počastimo Jezusa v presvetem zakramentu; če utegnemo, pridružimo se pobožn

množici, ki gre za mašnikom, in pojdemo do bolnikove hiše. S svojo gorečnostjo izkušajmo popraviti krivico, katero mora Jezus tudi že pri nas trpeti. Saj so tudi pri nas ljudje, ki se komaj, komaj še odkrijejo pred Najsvetejšim, pokleknejo že mnogi ne; nekateri se nalašč ognejo mašniku, če jim prihaja nasproti z Bogom; ali pa celó potuhnjeno v stran pogledajo, kakor da nič ne vidijo in nič ne slišijo. To se godi mej nami, ki se vender štejemmo še za verne katoličane!

II.

Pobožnim vernikom v Rimu ni dano, da bi častili svojega Boga v presvetem Rešnjem Telesu v slovesnih izprevodih ali procesijah po ulicah in cestah; zato pa ga časté tem bolj v cerkvah. Izmed najlepših pobožnosti, ki jih je verski čut krščanski umislil na čast presv. Rešnjemu Telesu, je brez dvoma večna molitev. In ta se v Rimu tako veličastno opravlja, kakor bržkone nikjer drugje na svetu. V Rimu molijo presveto Rešnje Telo celo leto po noči in po dnevu. Razne cerkve se med seboj vrsté tako, da ima vsaka dva dni in dve noči presveto Rešnje Telo izpostavljeno. Ker to češčenje v vsaki cerkvi traja dobrih štirideset ur, imenujejo večno molitev tudi štirideseturno molitev. Prvo nedeljo v adventu začno štirideseturno pobožnost v papeževi palači v Vatikanu; končajo jo v torek dopoldne. A predno je pobožnost v Vatikanu pri kraju, izpostavijo presv. Rešnje Telo v cerkvi svetega Janeza poleg Laterana; tudi tukaj dva dni neprenehoma molijo Jezusa v presvetem zakramentu. V četrtek se prične večna molitev pri sv. Petru, potem pri Mariji Snežnici; in za njo pridejo na vrsto druge cerkve; vsak tretji dan menjavajo. — Kolikor se dá dognati, se je štirideseturna molitev na čast presv. Rešnjemu Telesu opravljala prvokrat leta 1534. v Milanu na Laškem. Uvedel jo je kapucin o. Jožef v spomin na štirideset ur, v katerih je Telo našega Odrašenika ležalo v grobu. V Rimu so z štirideseturno molitvijo častili tudi spomin na Jezusa v puščavi, ki je tam štirideset dni in noči molil in se postil. Ustanovila se je v ta namen posebna družba, katero je Pij IV. potrdil l. 1560. Papežovo pismo ne govori še nič o tem, da bi se pri štirideseturni molitvi presv. Rešnje Telo izpostavljalo; pač pa pravi pismo, da so družniki vsak mesec enkrat imeli procesijo s presv. Rešnjim Telesom. Leta 1592. je papež Klement VIII. v posebnem pismu ukazal, da naj se štirideseturna pobožnost opravlja celo leto nepretrgoma po vseh rimskih cerkvah; cerkve naj tako menjavajo, da se bo molitev v drugi cerkvi pričela, predno se v prvi konča. To nepretrgano češčenje presv. Rešnjega Telesa so imenovali večno molitev. Sv. katoliška cerkev je imela takrat dva huda sovražnika: Turke in pa krivoverce protestante. Velika nevarnost, ki je pretila krščanstvu, je nagnila Klementa VIII., da je zapovedal večno molitev. Po noči in po dnevu naj bi verniki molili presv. R. Telo in v obči stiski prosili pomoči z nebes. Že Klement VIII. je dovolil tudi mnogo odpustkov tistim, ki se udeležujejo pobožnosti. Vsak, kdor opravi izpoved, prejme sv. obhajilo in moli eno uro presv. Rešnje Telo, dobi popoln odpustek; kdor pa moli manj časa, kakor eno uro, dobi odpustek sedem let in sedem kvadragen. Papež Pavel V. je l. 1606. potrdil, kar je odredil Klement VIII., in polajšal dobitev odpustkov.

Klement VIII. veleva v svojem pismu, da treba najmanj eno uro moliti, kdor hoče biti deležen popolnega odpustka; Pavel V. pa pravi, da naj vsak moli, kolikor časa utrpí. — Tako se je pred tristo leti začela večna molitev na čast presv. Rešnjemu Telesu. Poglejmo sedaj, kako se večna molitev današnji opravlja po rimskih cerkvah.

III.

Cerkev, v kateri je štirideseturna pobožnost, okrasé kakor za največje praznike. Posebno skrbé, da je svečava kar je moči sijajna. Pojdimo n. pr. v cerkev presv. imena Jezusovega. Ko stopimo skozi velika vrata, kar osupli obstojimo. Take razsvečave še nismo nikoli videli. Na velikem oltarju je svečnik pri svečniku, zadaj večji, spredaj manjši. Ob straneh stojita svečnika, podobna dvema drevesoma; po vseh rogljih so potaknjene sveče. Od stropa doli visi venec steklenih lestencev; sto in sto lučic odseva v živih mavričnih barvah iz brušenega stekla. Visoko gori v altarju je pripravljen prestol za nebeškega kralja, skritega v presv. zakramentu. Krog in krog goré sveče v treh vrstah. Ob robu ali okvirju so posajene srebrne čaše, katerih vsaka nosi posodico, napolnjeno z oljkovim oljem. Okna zagrinjajo zavese, in zato je po stranskih kapelah in tudi po sredi cerkve bliže vrat skrivnosten mrak, v katerem tem bolj blišči veliki oltar.

Ob desetih se prične peta sveta maša. Pri tej sveti maši posveté hostijo, katero potem denejo v monštranco za štirideseturno molitev. Po sveti maši gre procesija s presv. Rešnjim Telesom po cerkvi. Pevci pojó: »Pevaj, jezik, pesem blago, Rešnjemu Telesu v čast . . .«

Posvetni gospodje, mej njimi so pogosto tudi plemiči, nesó težke voščénke in svetijo pri procesiji. Ko se vrnejo nazaj k velikemu oltarju, postavijo Najsvetejše precej na prestol. Pevci odpojó zadnji dve kitici onega slavospeva: »Pevaj jezik«, namreč »Tantum ergo« in »Genitori«; mašnik pa ta čas dene kadilo v kadilnico in pokadi še enkrat presv. Rešnje Telo. Blagoslova ta dan ni. Ko pevci utihnejo, molijo pri altarju litanije vseh svetnikov, ljudstvo odgovarja. Po litanijah gre duhovščina tiho izpred oltarja v zakristijo. Orglje molcé. Sveti mir in popolna tihota nastane v cerkvi. Ljudje prihajajo in odhajajo, pa tako tiho, da skoraj ni čuti stopinje. Cel dan je dosti molivcev. Pred velikim oltarjem klečita vedno dva ali trije duhovniki. Zvečer ob desetih zapró cerkev. Presv. Rešnjega Telesa pa ne denejo v tabernakelj, ampak je izpostavljeno celo noč. Da tudi po noči ni brez molivcev, zato skrbi posebna bratovščina, o kateri smo že preje govorili. Družniki te bratovščine so sami moški. Zvečer ob desetih, ko se cerkev zapre drugim ljudem, pridejo moški iz bratovščine; mej njimi je vselej en duhovnik. Celo noč se menjajo samo enkrat. Prvi pridejo ob desetih zvečer in molijo do polu dveh zjutraj; drugi molijo od polu dveh do petih zjutraj. V teh treh urah in pol zmolijo dnevnic ali brevira na čast presv. Rešnjemu Telesu, litanije, rožen venec, potem opravijo dnevnic ali molitve za ranjke, in vmes imajo tudi nekaj časa duhovno berilo. Zjutraj ob petih se cerkev zopet odpre vernikom. Duhovniki pristopajo k stranskim oltarjem maševat. Pri velikem oltarju ne sme nihče maše brati.

Mej mašo strežnik nič ne pozvanja; vse je tiho, kakor veliki petek. Ob devetih ali desetih je péta sv. maša. Tudi ta maša ni pri velikem oltarju. Mašnik ima višnjev plašč kakor ob prošnjih dnevih. Bere se maša za »mir«. To nas spominja onih žalostnih časov, ko so Turki grozili vsemu krščanstvu). Mašnik in ljudstvo prosi Boga, da naj dá mirú svoji sveti cerkvi in jo varuje sovražnikov. Po dnevu hodijo pobožni verniki molit, kakor prvi dan; zvečer pridejo zopet možje iz bratovščine, da molijo po noči. Pridig in drugih enakih pobožnosti te tri dni navadno ni. Sv. cerkev hoče, da so ti trije dnevi posvečeni edino le Jezusu v presv. zakramentu; duša in srce naj le njega molita, edino njemu darujeta vse misli in želje. In zato prepoveduje vse, kar bi le količkaj utegnilo ljudi motiti pri molitvi pred presv. Rešnjim Telesom; zato ne zvoné mej sv. mašo, in prav zato ne sme nobeden maševati pri velikem oltarju.

Tretji dan je konec štirideseturne molitve. Okolo polu enajste ure dopoludne je slovesna péta sv. maša, in sicer ta pot zopet pri velikem oltarju. Ko je maša končana, pojó najprej litanije vseh svetnikov. Po litanijah vzamejo monštranco s prestola, in potem je procesija po cerkvi, kakor prvi dan. Ko dospejo nazaj k oltarju, pevci zapojó »Tantum ergo« in »Genitori«, mašnik odmoli molitve na čast presv. Rešnjemu Telesu in one molitve po litanijah. K sklepu dá mašnik blagoslov z Najsvetejšim. To je edini blagoslov, ki ga cerkev dovoljuje za štirideseturno pobožnost. — Tisti čas, ko v eni cerkvi dajo blagoslov, naznanja praznično zvonenje, ki iz dalje odmeva, da so že v drugi izpostavili presv. Rešnje Telo. Tako je v Rimu štirideseturna pobožnost res prava večna molitev. Čiščenje v eni cerkvi še ni nehalo, in že se je začelo v drugi. Neprenehoma se daje Jezusu zadoščenje za krivice, ki jih mora trpeti uprav v najsvetejšem zakramentu. — Večna molitev, ki se opravlja v Rimu, mora biti tudi nam v tolažbo. Mi ne moremo posnemati Rimljanov, da bi imeli vse dni celega leta v cerkvah izpostavljeno presv. Rešnje Telo; a v tolažbo, pravim, nam je, da drugje storé, kar bi mi tudi morali, pa ne moremo. Na veselje nam mora biti, da Jezus v presv. zakramentu ni nikoli sam, ampak ima vedno okrog sebe pobožne častivce, ki se z angeli družijo in po dnevu in po noči pri njem čujejo in ga molijo.

Storimo pa tudi mi radi, kar moremo. V mnogih cerkvah že molite Jezusa ob nedeljah in praznikih po celi dan ali vsaj ob nekaterih urah. Naj se to čiščenje mej nami razširja. Nikar ne opuščajmo, kar smo začeli Jezusu v čast. Posebno kličem vas, krščanske može, bodite stanovitni! Lani ste začeli pred vsakim prvim petkom v mesecu po celo noč moliti Jezusa v presvetem zakramentu. Vstrajajte pri tem sv. delu. Koliko jih je, ki vse nedelje in praznike poženó celo noč v gostilnah, popivajo, plešejo in greh delajo; čujte vi, kar vas je še poštenih móž, vsaj vsak mesec eno uro po noči pri Jezusu.

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Kaj je storiti onim, ki nimajo nič srca za Jezusa? Povest o zakrknjenem grešniku.

Kadar pride gospod katehet v šolo k dečkom ali deklicam, jih najprej vpraša: ljubi otroci, ali ste si kaj zapomneli, kar sem vam zadnjič pripovedoval? Tako bi tudi jaz rad vprašal tebe, dragi bravec: ali še veš, kaj sem ti pravil v »Vencu« za mesec februarij o presv. Srcu Jezusovem? Če se še spominjaš, razlagal sem ti, kaj prav za prav častimo s pobožnostjo do presv. Srca Jezusovega? Dejal sem: kadar molimo presveto Srce Jezusovo, ne molimo samo pravega Srca našega Odrešenika, ampak tudi njegovo božjo in človeško ljubezen; ne častimo mrtvega Srca, ampak živo Srce, ki je sklenjeno s telesom in presveto dušo Jezusovo in nerazdelno združeno z drugo božjo osebo. Tako sem ti govoril zadnjič, in potem sem končal: če je katero srce na svetu vredno naše ljubezni, je to prav gotovo presv. Srce Jezusovo. In da bi se tudi tvoje mrzlo srce ogrelo za Srce Jezusovo, sem ti svetoval: ponavljaj pogosto kratko molitevco na čast presv. Srcu. Če si storil, kar sem rekel, ne dvomim prav nič, da se je jel tajati led krog tvojega srca, in gotovo že čutiš v sebi blagodejno toploto božje ljubezni. Sedaj je pomlad v deželi. Božje solnce tako prijetno greje. Na vrtovih in travnikih klije in poganja iz zemlje pisano cvetje. Tako je v tvoji duši; ogreva jo nebeško solnce čiste ljubezni do Jezusa in božje cvetke sv. čednosti se tako lepo razcvitajo, da se jih celo angelci v nebesih veselé. — Morda me pa nisi poslušal in nisi molil; — no potem se nikar ne čudi, da je tvoje srce še vedno trdo kakor zmrzla zemlja. Kaj pomagajo bolniku vsa zdravila, če pa noče užiti nobenega praška, nobene kapljice!

Danes ti bodem govoril o dveh drugih pomočkah; a povem ti še enkrat, da glavna stvar ostane vedno molitev; moliti ne smeš nehati; in če nisi še začel, začni takoj; zakaj vse drugo ti bode pomagalo samo tedaj, če bodeš molil. Poleg molitve torej pa moreš z velikim pridom tole storiti:

Imej v svoji sobi, tako je ukazal Kristus sam svoji služabnici bl. Margariti Alakok, podobno presv. Srcu Jezusovega. Pogosto jo pobožno ogleduj, poklekni večkrat pred njo in poljubuj jo, kakor da imaš pred seboj pravo Srce Jezusovo. Premišljuj lepoto, dobrotu, ljubezen presv. Srca, vtopi svojo dušo v to morje brezmejne ljubezni, vzbudi živo željo, da bi duh Srca Jezusovega prevzel tvoje ubogo srce, in prosi ga milosti, da bi tvoje srce moglo posnemati čednosti, ki so skrite v presv. Srcu Jezusovem.

Kot drugi pomoček, da se čim preje izpremeni tvoje srce, ti pa svetujem: bodi usmiljenega srca do svojega bližnjika. Jezus je imenoval reveže svoje brate. In če Jezus vidi, da je tvoje srce usmiljeno do njegovega brata, je-li mogoče, da ne bi se tudi njegovo Srce ganilo v usmiljenju do tebe? Saj je sam dejal: »blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje.« Temu ali onemu se utegne čudno zdeti, kar smo dejali; vender je resnica, da nam

dobra dela krščanskega usmiljenja mnogo pomagajo v duhovnem življenju. To nam potrjuje ganljiva povest, ki jo je častitljivi Tomaž od Jezusa iz reda sv. Avgušтина zapisal v svoji knjigi »o trpljenju Jezusovem«.

Velik grešnik si je mnogo prizadeval, da bi se v resnici kesal svojih grehov; pa ves trud je bil zastoj; njegovo srce je ostalo trdo; nobenega kesanja ni mogel obuditi. Žalosten se je napravil z doma; kam hoče, tega sam ni vedel; upal pa je, da kje najde tolažbe svoji duši. Ni še prestopil vežnega praga, ko mu pride nasproti siromak. Tist trenutek se ubogi grešnik spomni besedi Jezusovih iz sv. evangelija: Karkoli ste storili mojim najmanjšim bratom, ste meni storili. Stopi nazaj v hišo, vzame tam kos kruha in ga nese beraču. Ko pride do njega, se odkrije, kakor da stoji Kristus sam pred njim, poklekne na tla in tako ponudi siromaku kos kruha. V svojem srcu pa je govoril: »o preljubi Jezus, v tem revežu spoznavam Tebe samega. Ko bi mogel, dal bi Ti rad svoje srce. Pa moje srce je tako trdo, da se Ti ga ne upam ponuditi, in ko bi Ti ga ponudil, ne bi ga Ti hotel vsprejeti. Vzemi ta košček kruha. Z mojim srcem pa naredi, kar ti je drago.« — Komaj je ponižni grešnik izgovoril te besede, je čutil v srcu toliko žalost ob svojimi grehi, da so ga polile solze bridkega kesanja, dušo pa mu je polnila sladka tolažba, da je bil kakor sam iz sebe. Od onega časa ga je Gospod obsipal s svojo dobroto in milostjo; izpokorjeni grešnik pa je videl, da se ga je Srce Jezusovo usmililo zato, ker je bil sam usmiljen do reveža. — Tako naše usmiljeno srce do bližnjika gane Srce Jezusovo na usmiljenje do nas. Ti, ki tožiš, da imaš trdo in mrzlo srce, stori, kar je storil oni ubogi grešnik. Moli k presv. Srcu, časti njegovo podobo in bodi dober revežem. Sedaj je velikonočen čas. Morda še nisi opravil izpovedi. Bral si, kako se lahko dobro pripraviš. Stori to hitro, še pred prazniki. Pri izpovedi bode sv. Duh tvojo dušo zopet očistil in prenovil v tebi božji hram; in če mu bodeš pomagal, bode pred sv. obhajilom prenovljeni tempelj okrasil in ga preoblekel z zlatom žive vere; s svetim upanjem te bode dvignil kvišku, in kakor iz cerkvenega stolpa se bode iz tvoje duše glasilo sladko zvonjenje svetega hrepenenja in odmevalo v Srcu Jezusovem; ljubezen bode postavila nov altar in tabernakelj; tvoje srce bode kakor prenovljena kapelica, posvečena presv. Srcu Jezusovemu. Jezus pa bode z veseljem prišel v prelepo kapelico in vedno v nji bival.

Poročilo o bratovščinah.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa in večna molitev.

Iz Tunic pri Kamniku nam je pisal gosp. župnik: V Tunicah pri Kamniku je bilo do meseca aprila l. 1896 samo 38 živih udov vpisanih v ljubljansko bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Ko se je meseca aprila »večna molitev« vpeljala, je pristopilo 80 novih udov, ki so začeli prvo nedeljo v maju moliti presv. Rešnje Telo. Od prve nedelje maja meseca molijo vsako

prvo nedeljo v mesecu. Do zime so molili od šeste ure zjutraj do sedme ure zvečer. Po zimi pa molijo razdeljeni po urah od šeste ure zjutraj do šeste ure zvečer. Od šeste do osme, od ednajste do dvanajste ure dopoldne molijo glasno, druge ure pa tiho. Molivci imajo okrog štirideset iztisov Walserske knjige »Večna molitev.«

Sad večne molitve ni le obilnejša molitev, ampak tudi večkratno preje-manje sv. zakramentov.

V bratovščini presv. Rešnjega Telesa imamo sedaj 118 udov in upati je, da se jih še mnogo vpiše. Morda se tudi posreči razvrstiti molivce na vse nedelje v mesecu.

M. Kralj, župnik.

Bratovščina »naše ljube Gospé presvetega Srca« in bratovščina »sv. Dizma v tolažbo in rešenje vernim dušam v vicah« v stolni cerkvi v Ljubljani.

Želeti bi bilo, da bi »Venec« svojim bravcem polagoma povedal, katere bratovščine in pobožne družbe so ustanovljene po slovenskih deželah. S tem, mislimo, bi zeló ustregli ljudem, ki večkrat povprašujejo, kje vpisujejo v to in ono bratovščino; gospodje duhovniki jim pogosto ne vedo odgovoriti; in ni jim zameriti; kdo bi pa mogel vse to vedeti? Ob enem bi tako najprej in najlažje poznali naše bratovščine, in bi vedeli, na katero se moramo o priliki najbolj ozirati. — Zato vljudno prosimo vse častite vodnike bratovščinam in pobožnim družbam po slovenskih deželah, da bi nam polagoma blagovoljno izporočili:

Katera bratovščina ali pobožna družba je v njih kraju pravilno, cerkveno ustanovljena? Kdaj se je ustanovila? In če je mogoče vedeti, koliko udov šteje od početka do sedaj?

Kdor ima s a m z a s e o s e b n o pravico sprejemati vernike v katerokoli bratovščino, ki v k r a j u n i c e r k v e n o u s t a n o v l j e n a, bi nam mogel poročati: koliko udov je v kraju? (Če jih je le malo, seveda ne kaže pisati in poročati.) Znano pa je, da kdor ima s a m z a s e pravico vpisavati v katerokoli bratovščino, mora č d č a s a d o č a s a imena sprejetih udov pošiljati drugam, kjer je bratovščina cerkveno ustanovljena. Če je tisti kraj, kamor vodnik pošilja imena novih udov, v slovenskih deželah, upamo, da bomo dobili poročilo naravnost od tam; in tako bi duhovniku, ki ima sam zase pravico sprejemati ude, ne bilo treba posebej pisati; ko bi pa to drage volje vender-le storil, bi moral povedati, kam pošilja imena novih družnikov, zato, da vemo kako treba šteti ude, kadar bi došlo poročilo iz onega kraja, kjer je bratovščina pravilno ustanovljena. — Danes podajemo poročilo o bratovščinah v ljubljanski stolni cerkvi.

V ljubljanski stolnici sta dve cerkveno ustanovljeni bratovščini, namreč:

Bratovščina naše ljube Gospé presvetega Srca in bratovščina sv. Dizma v tolažbo in rešenje vernim dušam v vicah.

Bratovščino naše ljube Gospé presv. Srca so ustanovili v osmi dan decembra leta 1874. Voditelj je stolni župnik, tajnik pa je eden izmed stolnih vikarjev. Tajnik sprejema ude; do njega se je obračati v vseh bratovskih stvareh. Sedanji voditelj je veleč. gospod stolni župnik, kanonik Janez Flis; tajnik pa čast. gosp. stolni vikar Matija Mrak. Bratovščina ima v stolnici svoj bratovski oltar v srednji kapelici na ženski strani in dragoceno bratovsko bandero, za katerim se zbirajo udje pri procesijah. Vsak torek ob polu šesti uri je pri bratovskem oltarju sv. maša za žive in mrtve ude. Bratovščina naše ljube Gospe je gotovo najbolj razširjena med našim ljudstvom. Od

početka do sedmih dob se je vpisalo 173.063 udov iz vseh dežel, koder bivajo Slovenci. Vsako leto pristopi po 4000 do 5000 novih udov. — Pri tajniku se dobé bratovske podobice, svetinjice, rožni venci in tudi lurska voda.

Bratovščina sv. Dizma v tolažbo in rešenje vernim dušam v vicah je bila ustanovljena po cerkvenih pravilih in postavno združena z milostipolno nadbratovščino pri sv. Mariji Monteronski v Rimu dné 17. dec. 1879. Vodja bratovščine je stolni župnik. Od početka do sedaj šteje 1058 udov. — Vodja ima posebne oblasti, in sicer:

1. Sprejemati v karmelsko bratovščino.
2. Sprejemati v bratovščino Marije Tolažnice, t. j. v bratovščino črnounsnjatih pasov sv. Monike in sv. Avguščina.
3. Sprejemati v bratovščine sv. Trojice in reda blažene Device Marije od odkupovanja ujetnikov.
4. Blagoslavljati za ude bratovščine: angeljske rožne vence; za vse vernike rožne vence sv. Dominika, krone Kristusove, in rožne vence čistega spočetja Device Marije.
5. Za vse vernike blagoslavljati in jim nadevati rudeči škapulir bridkega trpljenja Jezusa Kristusa in svetih Src Jezusa in Marije.

Kot osebno pravico ima sedanji stolni župnik tudi pravico: 1. sprejemati v bratovščino Matere božje sedem žalosti, 2. blagoslavljati svetinje sv. Benedikta.

Apostolstvo svete molitve.

~~~~~

Namen sv. Očeta za mesec april 1897.

Branje življenja svetnikov.

Sveti Oče želé, da bi verniki brali življenje svetnikov. To svojo željo priporočajo naši molitvi za mesec april. Ustrezimo Njih želji in molimo prav goreče, da bi mi sami in drugi imeli več veselja do pobožnega branja. Želja sv. Očeta je v naši dóbi popolnoma upravičena in velikega pomena za naše dušno življenje.

Dandanašnji vse bere: kmet in gospôda, mladeniči in možje, dekleta in žene. Kaj pa beró vsi ti? Poglejmo malo po hišah, po družinah. Kake knjige in liste najdemo mej ljudmi? Več slabih kakor dobrih, več pohujšljivih kakor vzglednih, več umazanih kakor čistih. Sad slabih knjig vidimo vsi. Mladina je spridena, išče veselja edino le v uživanju in nasladnosti; možje so brez načel; kakor da ne znajo več jasno misliti, ne ločijo več čednosti in greha; v ženstvu gine pobožnost. Povsod je zavladała ohola prevzetnost in upornost zoper božjo in svetno oblast; vrača se mej nas poganstvo. Ne pravimo, da so edino slabe knjige vse to zakrivilé; a to smelo trdimo, da mnogo, največ zla izvira iz njih. Slaba knjiga je kakor slab prijatelj. Človek se navzame duha, ki veje v knjigi: misli, želi, sodi, govori, kakor je pisano v knjigah, katere prebira. Zato nam sv. Oče po pravici kličejo: molite, da svet začne zopet brati pobožne knjige.

V dôbi, ko svet pozabivši Boga in nebes kakor v omotici raja krog zlatega teleta, nam je pobožna knjiga to, kar je človeku v ptujini pismo z doma. Knjiga, ki govori o življenju svetnikov, nam je pismo iz nebes, naše prave domovine. Beroč pobožno knjigo se zopet spomnimo, da smo na zemlji samo potniki, in da je naš dom gori v nebesih. Življenje svetnikov nam pripoveduje, kaj je novega v nebesih; govori nam o naših bratih in sestrah, prijateljih in znancih, ki so že doma pri našem skupnem Očetu in nas težko pričakujejo; tako budí v naši duši svete želje, hrepenenje po nebesih; svet in njega veselje se nam pristudi, našega srca se polasti neka sveta, tiha otožnost. To je prva korist pobožne knjige. Pa to še ni vse.

Knjiga, ki nam popisuje življenje svetnikov, je ogledalo, v katerem naša duša gleda samo sebe. V tem ogledalu vidi duša svoje lepe in grde lastnosti. Ko občuduje popolnost svetnikov, se zaveda svoje nepopolnosti. A ne, da bi ji radi tega upadel pogum. Prav narobe. Človek, ki prebira življenje svetnikov, vidi, da so se tudi svetniki bojevali z izkušnjavi, trudili se za čednost in se borili za zmago; in to mu daje poguma, da ne omaga v hudem boju za nebesa; pri svetnikih se uči, kako se mu je bojevati; svetniki so mu svitle zvezde vodnice, ki mu kažejo varno pot. Krščansko življenje in pobožno branje je tako tesno združeno, da sv. očetje Atanazij, Hijeronim in drugi učé: Kdor ne bere pobožnih knjig, ne more napredovati v duhovnem življenju. Sv. Frančišek Sal. imenuje branje olje v svetilki notranje molitve. Zato imajo v mnogih redovih to pravilo, da morajo vsak dan nekoliko brati. In kar učé sv. očetje in ustanovniki redov, nam potrjuje izkušnja; zgodovina nam pripoveduje, koliko svetnikom je Bog dal milost izpreobrnjenja po pobožnih knjigah. Pomislite samo na svetega Ignacija iz Lojole. Bil je posveten mladenič; šel je v vojake, da bi se pokazal junaka v boju in dospel do častne službe pri kralju Ferdinandu. V vojski s Francozi pa ga je leta 1521. pri mestu Pampeloni zadela krogla v nogo. Prenesli so ga domov, kjer je dolgo časa ležal bolan. Da bi si kratil čas, je prosil svojih domačih, naj mu dajo kaj brati. Želel je posvetnih knjig, pa ker teh niso imeli, so mu dali knjigo življenja Jezusovega in njegovih svetnikov. Izprva mu to branje ni bilo nič posebno všeč, a čimdalje je bral, tem bolj mu je ugajalo. Vnela se mu je v duši sv. želja, posnemati svetnike, in sklenil je, da bode pustil svet in služil edino le nebeškega kralja.

Ta edini vzgled nam zadoščuj; kaže nam, kako koristne so nam dobre knjige. Bog daj, da bi mnogi posnemali sv. Ignacija in začeli brati življenje svetnikov. Molimo ta mesec prav goreče v ta namen; potem pa najprej sami začnimo brati. Odločimo si vsak teden nekaj malega časa za pobožno berilo. Če ne utegnemo brati vsak dan, berimo vsako nedeljo in vsak praznik, če ne več, vsaj eno četrt ure.

Da vam bode duhovno berilo v večí prid, vas opominjam še na dve stvari, ki jih najdete zapisani v knjigi »Duh sv. Frančiška Saleškega« (knjiga 6. poglavje 7. 9.). Sv. Frančišek Sal. nam svetuje, da berimo zlasti življenje takih svetnikov, ki so živeli v istem ali vsaj podobnem stanu, kakor mi; zakaj čim bolj je življenje svetnikovo našemu podobno, tem laže nam je

posnemati ga. — Drugi zlat nauk sv. Frančiška je pa tale: Kdor hoče s pridom brati, beri ob istem času eno samo knjigo, in to beri po vrsti od kraja do konca. Kdor vedno menjava knjige, pa nobene ne prebere, ta se kmalu naveliča branja in slednjič mu preseda vsaka pobožna knjiga.

Karkoli bereš, beri mirno, s premislekom; kar ti gre bolj k srcu, pri tem se dalje pomudi; vse pa obračaj v svoj prid.

Posebni nameni za vsak dan.

1. <i>Da Bog reši Ljubljano sramote. Za nečistneže.</i> 2. <i>Za nove katoliške državne poslance.</i> 3. <i>Za kristijane pod Turkom. posebno katoličane na Kreti.</i> 4. <i>Za izpovednike, da jih Bog podpira in blagoslavlja njih delo posebno o velikonočnem času.</i> 5. <i>Za gorečnost očetom in materam, da bi svoje otroke in posle priganjali k velikonočni izpovedi.</i> 6. <i>Za katoliške škofije na Ruskem, da jim Bog dá kmalu dobre višje pastirje.</i> 7. <i>Za katoliške časopise.</i> 8. <i>Za vse hiše po slovenskih deželah, v katerih se vzgaja mladina.</i> 9. <i>Za vdove in sirote; za matere, ki žalujejo po umrlih otrocih; za one, ki trpé hude izkušnje.</i> 10. <i>Za delavce pri nevarnem delu.</i> 11. <i>Za naše škofe.</i> 12. <i>Za posle, katerim je služba bližnja priložnost v greh.</i> 13. <i>Za častivce presv. Rešnjega Telesa v zadnjih treh dneh velikega tedna.</i> 14. <i>Šibe potresa, s katero si nas udaril pred dvema letoma v ta dan, reši nas, o Gospod!</i> 15. <i>Za one, ki še niso opravili velikonočne izpovedi.</i>	16. <i>Za trdovratne grešnike in duha resnične pokore vsem vernikom.</i> 17. <i>Za one, ki se trudijo za družabno preosnovo po naukih sv. Očeta Leona XIII.</i> 18. <i>Za sv. Očeta, da ga večni poglavar sv. cerkvi, Jezus Kristus, reši jetništva in njegove sovražnike poniža, kakor je ponižal svoje sovražnike v dan, ko je vstal iz groba.</i> 19. <i>Za več pokorščine do višjih cerkvenih pastirjev.</i> 20. <i>Za slovenska katoliška delavska društva.</i> 21. <i>Za dekliške šole in učiteljice.</i> 22. <i>Da se razširi mej nami pobožnost do presv. Srca Jezusovega.</i> 23. <i>Za slovenske mladeniče pri vojaki.</i> 24. <i>Za kmete, da bi jih Bog varoval toče in povodnji.</i> 25. <i>Za otroke, ki se pripravljajo na prvo sv. obhajilo; za katehete.</i> 26. <i>Da se posvečujejo nedelje in prazniki.</i> 27. <i>Da bi mladina po srednjih šolah ostala verna in čista.</i> 28. <i>Za stanovitnost onim, ki so odpravili velikonočno spoved.</i> 29. <i>Za cesarja.</i> 30. <i>Za žive in mrtve ude molitvenega apostolla</i>

M o l i m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, vzlasti pa za to, da bi katoličani imeli več veselja do pobožnega branja, in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Cerkven koledar za mesec april 1897.

Meseca aprila navadno ne posvečujemo posebe nobenemu svetniku. Tihi teden in veliki teden premisslujemo trpljenje Jezusovo in njegove žalostne Matere; o velikonočnem času pa se z Jezusom duhovno veselimo.

Odpustki meseca aprila. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni zadoščuje za vse odpustke med tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

I. Odpustke v svetem postnem času glej v zadnjem »Vencu« str. 45 in 46.

II. Odpustki v posameznih dneh meseca aprila.

1. dan. Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa: popoln odpustek; molitev v bratovski ali farni cerkvi.

2. dan. Petek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega: popoln odpustek.

3. dan. Sobota. Sv. Benedikt Filadelfski. Udom tretjega reda: popoln odp.

4. dan. Nedelja I. v mesecu. Udom bratovščine sv. rožnega venca: trojen popoln odpustek v bratovski cerkvi: 1. če prejmo sveto obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. Očeta; 2. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. Očeta; 3. če so pri mesečni procesiji. — Ker se danes praznuje spomin na čudež v Bruselju, morejo udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa dobiti popoln odpustek; molitev v bratovski ali tudi v farni cerkvi.

5. dan. Ponedeljek. Sv. Julijana, dev. Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa: popoln odpustek; molitev v bratovski ali farni cerkvi. — Sv. Vincencij Fererij, spoznavavec iz reda sv. Dominika. V cerkvah roženvenške bratovščine vsem vernikom popoln odpustek.

9. dan. Petek. Marija Dev. sedmere žalosti. Udom bratovščine sv. rožnega venca: popoln odpustek; molitev v bratovski cerkvi.

12. dan. Ponedeljek. Ker je bil v ta dan sv. Kajetan svetnikom prištet, popoln odpustek onim, ki nosijo višnjev škapulir.

13. dan. Torek. Sv. Margareta, iz reda sv. Dominika. Udom bratovščine sv. rožnega venca: popoln odpustek; molitev v bratovski cerkvi.

14. dan. Sreda. Sv. Peter Gonzales, iz reda sv. Dominika. Udom bratovščine sv. rožnega venca: popoln odpustek; molitev v bratovski cerkvi.

15. dan. Veliki četrtek. Kdor opravlja danes eno uro katerokoli pobožnost v cerkvi ali doma v spomin, da je v ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa, dobi popoln odpustek, če gre danes ali pa drugi teden k izpovedi in k sv. obhajilu. Popoln odpustek vsem, ki danes ali jutri obiščejo 'božji grob' in molijo v namen sv. Očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo. — Udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa: popoln odpustek, če so pri procesiji. — Udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje: popoln odpustek. — Popoln odpustek vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih cerkvâ (glej »Venec« št. 3, str. 45).

16. dan. Veliki petek. Kdor danes popoldne v spomin bridke smrti našega Odrašenika tri ure moli ali premissljuje, bodisi doma ali v cerkvi, dobi popoln odpustek, če je bil včeraj pri sv. obhajilu ali če drugi teden prejme

sv. obhajilo in obišče cerkev. — Kdor danes od 4. ure popoldne naprej ali jutri do 10. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure „dela družino“ z molitvijo ali premišljevanjem, more dobiti popoln odpustek tist dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu.

18. dan. *Velika noč. Udje tretjega reda sv. Frančiška* dobé vesoljno odvezo. — Popoln odpustek onim, ki v nedelje in praznike redno hodijo k pridigam. — Popoln odpustek vsem, ki obiščejo cerkev *bratovščine svetega rožnega venca* in molijo v namen sv. Očeta. — *Udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca*: popoln odpustek; molitev v bratovski ali farni cerkvi. — *Udom družbe živega rožnega venca*: popoln odpustek. — *Udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje*: popoln odpustek; molitev v bratovski ali farni cerkvi. — Popoln odpustek vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih cerkvâ. — *Udom družbe krščanskih družin*: popoln odpustek.

20. dan. *Torek Sv. Neža*, iz reda sv. Dominika. Popoln odpustek vsem, ki obiščejo cerkev *roženvenške bratovščine*.

25. dan. *Zadnja nedelja v mesecu*. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožen venec; molitev v namen sv. Očeta v katerikoli cerkvi.

29. dan. *Četrtek Sv. Peter*, muč., iz reda sv. Dominika. Popoln odpustek vsem, ki obiščejo cerkev *roženvenške bratovščine*.

30. dan. *Petek Sv. Katarina Sijenska*, dev., iz reda sv. Dominika. Popoln odpustek vsem, ki obiščejo cerkev *roženvenške bratovščine*.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V stolnici bo čast. p. jezuit Emil Volbert imel od torka, dné 6. aprila, do torka, dné 13. aprila, vsak večer ob sedmih versko-znanstvene govore za moške; v petek ni tega govora, ampak postna pridiga ob šestih. — V frančiškanski cerkvi bodo *udje tretjega reda* imeli mesečen shod v petek. 23. aprila. — V uršulinski cerkvi bo mesečna pobožnost *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v četrtek, 1. aprila. Ta pot bo slovenska pridiga.

Drobtinice.

(**Sv. misijon na Slapu.**) Koncem februarija je bil na Slapu sv. misijon. Vodili so ga očetje lazaristi iz Ljubljane. Dasi je v tem času vže mnogo dela v vinogradih, vender so ljudje celi teden pustili delo. Tudi sosednji duhovnjani so hodili pridige poslušat. Bogu je znano, koliko duš se je očistilo greha. Kadar kleči vsa fara pred Najsvetejšim, da očitno izpové svojo vero v presveti Zakrament, tedaj se gotovo jeze peni hudobni duh, videč, da se razdira kraljestvo njegovo. Le sv. misijonov ljudstvu! Potem naj le pridejo socialni demokratje.

I. Mikš.

(**Sole v Rimu l 1848.**) Novodóbní brezverci radi očitajo sv. cerkvi, da ni nič storila za ljudsko omiko. Ni še dolgo tega, ko je bilo brati tudi v nekem slovenskem listu, da v Rimu ni bilo nobene ljudske šole, predno so prišli tja Pijemontezi. To je gola, ostudna laž. Že l. 1848. (tako piše najboljši laški list »La civiltà cattolica« v št. z dné 7. marcija t. l.) je bilo v Rimu poleg visokih in srednjih nad šestdeset ljudskih šol; med temi niso vštete »majhine šole« ali otroški vrtoi in »ponočne šole«. „Ponočne šole“ se imenujejo šole za rokodelske učence. Ker rokodelski dečki ne utegnejo po dnevu hoditi v šolo, je l. 1819. ubog rimski podobar ustanovil šolo, v kateri so se zapuščeni rokodelski učenci zbirali zvečer po končanem delu. Takih ponočnih šol je sedaj deset v Rimu. Vzdržujejo jih sv. Oče, malteški red in nekatere plemenite rimske rodbine. Toliko šol je imel Rim že l. 1848. Naši zlobni ali pa nevedni — ne vem, kaj je bolj prav — nasprotniki pa se drznejo trditi, da v Rimu ni bilo nobene šole, dokler so tam vladali papeži.